

el crellall

El violí inesgotable d'Antonio Guinjoan

Glòria Coll Domingo

Un home inquiet

L'Antonio Guinjoan ens rep una tarda d'agost al seu pis del barri de Sarrià, a Barcelona. Porta una camisa de quadres, pantalons beix i unes vambes blanques ben netes i llampants que no deixen de sorprendre, en un home de vuitanta-set anys. Encara més

quan entres al pis i tot el que veus és d'una elegància, netedat i organització exagerades; n'està ben orgullós: «ja veus, el pis d'un músic! Jo que vaig començar passant gana...!» Poca estona després de tractar-lo, ja sembla que les vambes li escauen a la perfecció: l'Antonio encara és el

«xiquet tremendo», nerviós i inquiet, que ens explica que era.

L'Antonio Guinjoan viu sol des que fa quatre anys i mig es va quedar vidu. Ens explica que és un home solitari, i que hi està molt bé, a casa. Cada dia toca el violí dues hores, surt a caminar, té un grup de cambra, el Trio Gaudeamus, amb qui assaja un cop a la setmana i fa concerts, surt al teatre, al cinema, i és abonat a la temporada de l'OBC. «Jo quan entro al pis és com si entrés en un temple. Hi ha gent que viuen sols i els cau la casa al damunt, a mi no. Fa dos anys vaig fer un creuer pels països nòrdics, concretament al país de Sibelius, a Finlàndia, tot sol. Vaig dir: ara que sóc vidu, aniré més al cine i viatjaré. De moment només he fet un viatge...» De segur que en farà molts més: diu que compta viure molts anys, que la seva àvia en va viure 102, i que el seu besavi era un home molt sa i robust que «cada dia, hivern i estiu, sortia al safareig del jardí a rentar-se, trencava el

A Guinjoan li van comprar el primer violí a cal Parramón, a Barcelona, amb set anys.
Foto: cedida per Antonio Guinjoan.

table njoan

gel a l'hivern, i se n'anava a Reus a peu i tornava».

Després d'ensenyar-nos la casa, i abans de començar pròpiament l'entrevista, ens mostra una col·lecció particular que li agrada molt: fotocòpies de partitures dels grans compositors a puny i lletra seva. Ens parla d'ells com si fossin amics de sempre: «pobret Schubert, eh, que havia de viure dels amics... Mira el Falla, que petit: tot petit, petit, ho feia, ell...» Quan ens ensenya un autògraf de Pau Casals, li demano que me n'expliqui més: al currículum que ens va fer arribar hi escriu que l'any 1953 va conèixer el «Mestre» (cito literalment), i que és una visita que «l'impactà profundament»: «Sí, vaig anar al Festival de Prades... em va rebre a mi sol, eh! Veus aquella foto petiteta? És del primer disc que va gravar. Aquella foto és l'única cosa que vaig poder comprar perquè no tenia calers. Doncs me la va dedicar, l'escrit

quasi que no hi cap...!», diu satisfet. Durant l'entrevista anomena sovint a Pau Casals: es nota que realment el va calar fondo.

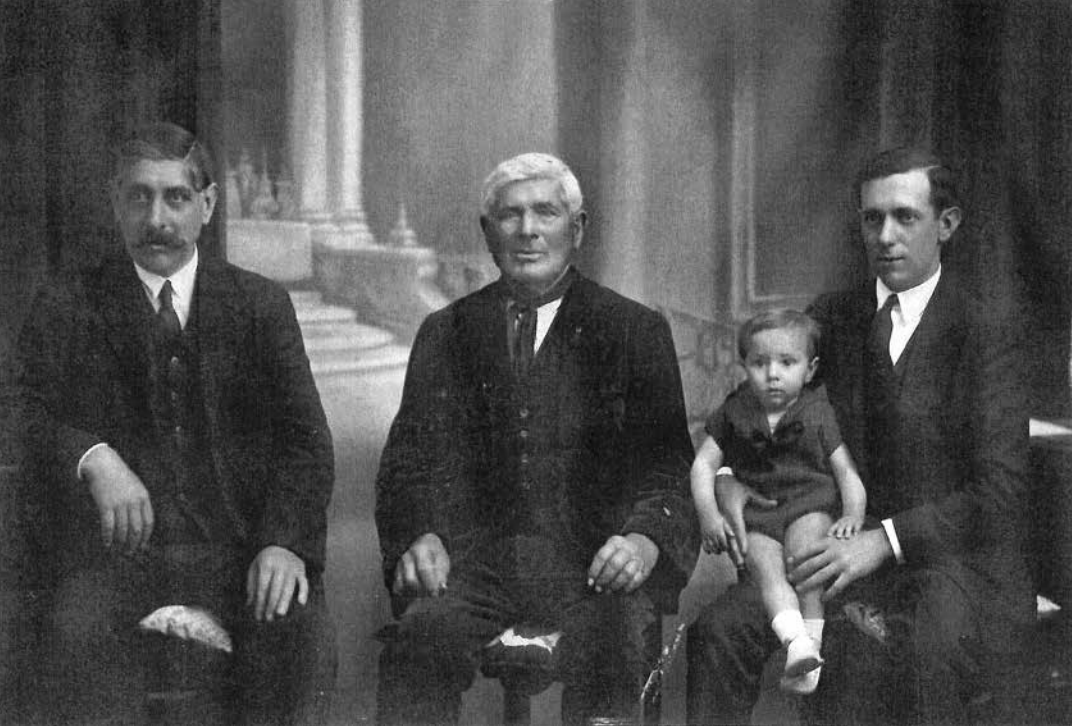
Riudoms i els inicis a la música

«De petit vaig estar fotut, i el metge

«Cada dia toca el violí dues hores, surt a caminar, té un grup de cambra, fa concerts, surt al teatre, al cinema, i és abonat a la temporada de l'OBC»

va dir: *doneu-li aquest laxant: si li va bé, bé; si no, es morirà*. Després va dir: *si li ha anat bé, que es distregui*. I els pares pensaven: *home, ja juga*

prou... I els van recomanar la música, i com que jo sempre anava amb dos pals, com si toqués el violí...» I així és com un dia van anar a Barcelona, a cal Parramón, i li van comprar el violí; l'Antonio tenia llavors set anys. «*Estudia, dropo, estudia, dropo!*, em deien. Una cosa és tocar dos pals i l'altra és tocar el violí, saps...!», ens diu mig rient. Devia tindre un professor de violí, li preguntem. «Em portaven a les Borges, que hi havia el senyor Bosch. Un violinista molt bo, però que estava molt malalt... M'hi portava mon pare amb cotxe, era el temps de la guerra, teníem cotxe a casa, i després amb carro i mula. Recordo que una vegada vam veure sang a la cuneta que encara era fresca... Hi vaig fer unes quantes classes, no gaires. Després em van portar a Tarragona, al senyor Català, que era un home que tenia moltes condicions tècniques, tocava molt però era molt gelat, molt fred. Venia de Tarragona a Riudoms amb la bicicleta

El petit Antonio Guinjoan Simeon amb el seu pare (Antonio Guinjoan Alcovilla), el seu avi a l'esquerra de la fotografia (Antonio Guinjoan Serra) i el seu besavi al mig (Antonio Guinjoan Gaudí). Ensenyant-nos-la, l'Antonio diu: « La foto que m'agrada és aquesta: quatre generacions d'Antonios Guinjoan!»
Foto: cedida per Antonio Guinjoan.

Antonio Guinjoan fotografiat al Col·legi de les Germanes de la Consolació de Riudoms, el curs 1929-1930.
Foto: cedida per Antonio Guinjoan.

per fer-me classe a mi sol. Aquest home passava misèria, estava casat amb una dona que no estava gaire fina i sense fills, i portava una bossa al quadro de la bici que la mama li omplia de verduretes abans de marxar. Quan arribava li donava aigua amb llimó... i marxava carregat, pobret».

«La solfa la vaig fer, piano i solfa, amb el senyor Mateu de Reus, que era director de l'orfeó de Reus. I a Riudoms amb el senyor Elies, que hi vaig començar. Per això vaig organitzar-li un homenatge l'any passat a Riudoms. Però ja veus si era pillo, jo... (canvia el to, riu): entrava... el senyor Elies va dir al cap d'uns dies a casa, *l'Antonio no ve*. I en acabat em van vigilar: i entrava, i al cap de dos minuts, pam, sortia: tirava avall. I en acabat, saps què em van fer fer? Un paper firmat. Jo anava a jugar, a jugar a pilota! Per això als pobles hem tingut una infantesa molt sana i bonica. No fèiem res: anar pels carrers, jugar a pilota, tirar pedres... als nius, al terme». El fem citar els amics

de l'època: «el Marc Bou, els Bous: el Josep Maria i el Jordi; el Joan Maria Abelino... tots són morts. Per això si vaig allà no res... és trist. Els íntims eren el Josep de la Cinteta, que després va ser mon cunyat, i l'Esteve Xaranga, que van morir tots dos. (...) Els nanos érem de carrer... no fa gaire, un nét meu em va demanar que què fèiem de joves. I al final de dir-li em va dir *i quina vida més avorrida que fèieu!* Clar, no hi havia televisor, el cinema tot just començava... sí, a cal Gallissà, recordo que hi anava amb els pares i l'avi...»

L'Antonio va néixer el 15 de desembre de l'any 1927 a ca la Barbareta, a la plaça de l'Om. Li preguntem per la família, pel Riudoms de quan era petit: «Jo vaig néixer forner, jo havia de ser forner. El besavi de la banda de la mare, que jo no el vaig conèixer, que vivia allà on viu el Marc Torres, al carrer Nou (devien haver venut sal perquè eren de cal Saliner), tenia el forn. El meu pare no era forner, no ho sentia: ell ajudava. La mare, la Barbareta, sí que portava el negoci. En faltar el meu avi havia de ser jo qui m'havia de posar al davant».

«Jo sempre era a la falda del meu avi, dormíem junts: amb el fred que feia, amb aquells balcons no n'hi havia cap que tanqués, a Riudoms... ens feien posar peücs, i em posava entremig de les cames del padrí... Òstima tu, pobre home, i em va trobar molt a faltar quan vaig anar a Montserrat, ja ho sé, jo...!»
Més endavant torna a parlar de l'avi patern: «El meu avi, aquest del bigoti (assenyala la foto) tenia un temperament...! Un dia va vindre a veure el mestre, el Massià, el meu

professor, per preguntar-li què feia, com em portava jo, si em veia que tenia condicions, si tenia talent... i em va dir; *òstima, quin avi que tens...! Si s'hagués dedicat a la música hauria sigut un Toscanini!* Tocava el piano, a vegades m'acompanyava i tocàvem junts». Li diem que així, doncs, tenia músics a casa, i ens diu que «no tocaven mai. El meu pare no el vaig veure tocar mai, ja. Ni per Setmana Santa, ni l'agonia ni res. I l'avi tampoc. Només m'acompanyava quan jo ho necessitava». El seu pare havia tocat el *cello*, pel que ens explica, però la seva dona, quan festejaven, el va posar entre l'espasa i la paret: «tocava a l'orquestra de Riudoms. Però la meva mare li va dir: *escolta, o la música o jo*. I va penjar el *cello*», diu rient.

Ens explica que a casa hi tenien un harmòni, que encara hi és, i aprofita l'avinentsa per tornar a la figura de l'avi: «jo sempre dic que hi ha tres persones que admiro: els dos avis: el matern (Anton Simeon), el pastisser, com a treballador, del que n'he heretat el treball; i l'altre, el patern (Antonio Guinjoan), com a intel·ligent: no va treballar mai, i saps com es va guanyar la vida? Doncs comprant els cotxes de morts. Va comprar els cotxes i tenia un empleat que li feia tot: anava a buscar el cotxe, anava a cobrar els rebuts, anava a buscar els cavalls... però ell no es va moure de l'hort. I com a personalitat, va ser el mestre: quin home més intel·ligent! Em va inculcar a més del deler per la música, una sensibilitat cultural i humana, el Joan Massià».

El Joan Massià i Prats va ser

un violinista i compositor nascut a Barcelona el 1890 que va tindre molt d'èxit com a concertista, i també va ser catedràtic de música de cambra al Conservatori Superior de Música de Barcelona i un dels fundadors de

«El senyor Elies era molt bona persona i molt bon pianista, però no ho va poder demostrar mai. La postguerra la va salvar ell, era l'única música que es feia»

l'Acadèmia de Música de Barcelona. A part de l'Antonio, altres deixebles de Massià van ser Xavier Turull, Ricard Miralles, Jaume Llecha, Montserrat Cervera, Gonçal Comellas, els germans

Gerard i Lluís Claret, Martí Cabús i Matamala i Santiago Cervera. Va morir el 1969.

Li preguntem per Enric Simeon Fontboté, personatge que apareix com a professor de música de Joan Guinjoan i d'altres, i tiet de l'Antonio: «Sí, el tiet Enric... però no hi vaig fer res amb ell. Jo només vaig anar amb el senyor Elies. I no entenc com és que només hi vaig anar jo en aquell temps. Tots els xiquets anaven a solfa amb el tiet Enric. És estrany... Ara, s'ha de dir que el senyor Elies era músic... va fer tota la carrera de piano, i jo tocava els sonets de Toldrà, que són difícils, i ell me'ls acompanyava! La gent no ho sap... pensaven *aquell pobre home que toca a l'església de franc*. Al casal, als Pastorets... sempre de franc tot, pobre home; era molt bona persona i molt bon pianista, però no ho va poder demostrar mai. La postguerra la va salvar ell, era l'única música que es feia al poble».

Antonio Guinjoan dirigint el cor de l'escolania de Montserrat, cap a l'any 1942.
Foto: cedida per Antonio Guinjoan.

«Aquesta és de cal Niepce de Reus. Quan les xiquetes de Riudoms anaven a Reus passaven a veure-la. Estaven totes enamorades de l'Antonio de la Barbareta...!»
Foto: cedida per Antonio Guinjoan.

Et tancarem a Montserrat!

«Com que era tan tremendo em deien que em tancarien a Montserrat. I al final m'hi van tancar. Dels 11 als 14 anys tancat sense sortir ni un dia d'allà dalt. Ni per Nadal. Llavors no hi havia

vacances, era la regla de Sant Benet, que s'aplicava tant als monjos com als escolans. Va ser molt dur. I llavors no te n'adones. Al final dels tres anys em cansava: pensava en el poble, en els amics... Ara, de gran, vaig pensar que això que em deien: «et tancarem, et tancarem!», devia ser dur per mi, però també ho devia ser per ells! Perquè jo era molt carinyós...»

De forner a músic d'orquestra: els anys bons

Els tres anys que l'Antonio va passar a l'Escolania no van fer, de moment, que canviés el seu destí familiar de forner. Quan va tornar al poble, doncs, als catorze anys, es va haver de posar al davant del negoci de casa. «Al sortir de Montserrat vaig estar a Riudoms fent pa vuit anys, i estudiant de 5 a 9 de la tarda: així em vaig fer la carrera. Anava amb el professor de Tarragona, el senyor Català. Fins que l'any 1952 vaig guanyar un concurs de joves instrumentistes de la província de Tarragona i a casa van dir *coi, aquest xiquet potser sí que val*, i em van deixar anar a Barcelona a fer classes de violí. Primer, cada quinze dies, i després, un cop a la setmana. Anant i venint de Barcelona, amb el cotxe de línia, m'aixecava a les 5, i amb el tren trigàvem cinc hores!»

Llavors va passar un fet decisiu: el violinista que triomfava tocant per Europa, Joan Massià, va moure fitxa per l'Antonio, i ni més ni menys que amb l'ajuda de l'abat Escarré [Aureli Maria Escarré i Jané, 1908-1968]: «El meu mestre una vegada va tocar Bach amb el violí a casa de la senyora

Tecla Sala, i li va explicar que tenia un alumne molt bo, amb talent i que a casa no volien que s'hi dediqués, que era de poble i se l'hauria d'ajudar. I l'abat Escarré hi va intervenir i va dir que anés a Montserrat: *li donarem una cel·la, que estudiï allí tot el dia i menjarà amb els treballadors*. Menjàvem infame, eh!!! Uns pops negres que tal com entraven al menjador, sortien. Un dia li van anar a dir al senyor Camps, l'encarregat, que allò no es podia menjar. I el senyor Camps s'ho va fotre! I va dir: *veus com sí que es pot menjar?»*

Hi vaig ser un parell d'anys, i baixava a Barcelona a fer classes. I llavors un oncle meu que tenia un colmado, que havia acomiadat el seu ajudant em va dir que hi anés a donar-los un cop de mà. Doncs mira: vaig despatxar al colmado, i quan tenia temps, anava a dalt a estudiar. Antoni Simeon, es deia aquest oncle que vivia a Barcelona».

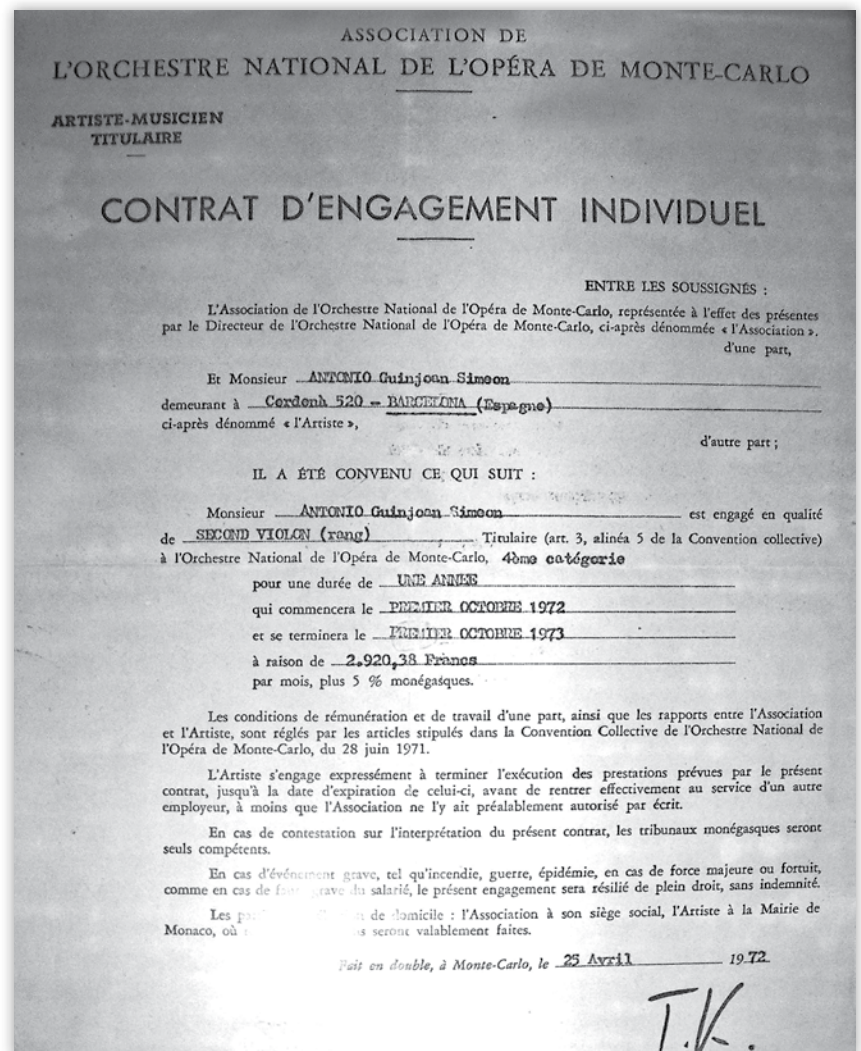
Després de forner, doncs, va passar un parell d'anys en una cel·la de Montserrat, estudiant i vivint amb els treballadors, i intentant mantenir contacte amb la ciutat de Barcelona, fins que va decidir anar a viure amb el seu oncle, a fi de poder estudiar, tocar i finalment iniciar la carrera musical. Però no seria tan fàcil.

«Anava tocant amb l'orquestra d'aficionats l'Estela, que eren amateurs. I al veure que no podia obrir camí, vaig tirar la tovallola: ja festejava, i és allò, la força de les dones... estava tan enamorat... la meva dona era un àngel, era un àngel! Molt intel·ligent, com tots els Sarobés. Doncs llavors me'n vaig anar a Riudoms i volíem posar una

granja, perquè jo no volia ser forner. No volia que ella vengués pa, que estigués darrere d'un taulell. Ja havíem fet els fonaments de la granja, eh? Jo, a pic i pala... i llavors va passar això, de l'orquestra del Liceu: l'orquestra es va declarar en vaga, i van fer tot un acte del *Faust* de Gounod tocant

pianet, piano... al Liceu! I això va ser una humiliació per al senyor Pàmies, que era l'empresari, que era un advocat molt famós, i va dir, *tots fora!* I ara sí que podries fer vindre gent estrangera, però llavors no podia venir ningú de fora... i van haver d'arreglar-ho com van poder. Un amic meu era farmacèutic;

Antonio Guinjoan té emmarcat el contracte que li va fer l'Orquestra Nacional de l'Òpera de Montecarlo.
Foto: Glòria Coll Domingo.

Antonio Guinjoan tocant el piano a casa seva, al barri de Sarrià de Barcelona.
Foto: Glòria Coll Domingo.

estudiants, molt. Va ser un any terrible pel teatre... al cap de l'any es van fer oposicions. El president del tribunal era el Joan Manén [1883-1971], un gran violinista. Les primeres oposicions que vaig fer. I les vaig guanyar».

1957: establiment a Barcelona

«La Maria Encarnació Sarobé [Maria Encarnació Sarobé Llopis, 1930-2011] i jo ens vam casar l'octubre del 1960, quan jo ja tenia trenta-tres anys i en feia tres que tocava al Liceu. El casament es va fer a Montserrat.

Vivíem en un entresòl al carrer de

«M'he guanyat molt bé la vida, i no sé si a Barcelona hi ha ningú que se l'hagi guanyat tan bé amb la música clàssica com jo»

Sardenya, lo més barato que hi havia.

Ni pensaments, llavors, de viure en aquest barri... Després fins i tot els avis [Lluís Sarobé i Elvira Llopis] van vindre a Barcelona. Qui els havia de dir que al cap d'un temps vindrien a Barcelona, allà on érem naltros! Deien: *part dels anys més tranquils de la nostra vida els hem passat aquí a Barcelona*. Dotze anys, potser. Però és molt dur també marxar d'un mas de Riudoms, on hi tens la verdureta...»

Ara vénen les èpoques bones, doncs? «Sí: vaig guanyar les oposicions al Liceu, i després va vindre lo de la Caixa [una plaça de professor en una residència de noies cegues]. S'havia jubilat el professor de violí i van demanar consell al director del Conservatori Municipal de Barcelona on em coneixien i els havien parlat molt bé de mi a l'escola de música Ars Nova, on jo anava a tocar el violí amb els estudiants de piano perquè poguessin fer música de cambra. I van dir: *el Guinjoan*. I va ser bo perquè primer van trucar al Joan! I ell va dir: *no sóc jo, és l'Antonio!* I els va donar el meu telèfon», ens diu entre riallades. Quan surt el nom de Joan Guinjoan, li preguntem si recorda que l'any 1979 es va fer al Casal la primera Trobada d'Estudiosos i Artistes Riudomencs organitzada pel CERAP on van col·laborar tots dos músics: el Joan va fer-hi una conferència, i l'Antonio hi havia de tocar amb altres músics, tot i que finalment li va sortir un imprevist. «No me'n recordo... hauríem d'haver fet més coses, ell i jo a Riudoms, però clar, el que fa ell és difícil... I a més ell va deixar de tocar el piano».

També li preguntem si és cert que va ser professor seu, tal com el Joan ha comentat alguna vegada: «sí, li vaig fer tres o quatre classes de solfeig quan

era a Riudoms... Perquè l'Enric Saliner, el tiet, em va passar algun estudiant de l'últim curs». Finalment, volem saber si creu que l'ha perjudicat que hi hagi hagut un altre músic a Riudoms de tanta reputació que s'hagi dit igual que ell de cognom: «No... tothom el coneix a ell, però a mi no m'afecta per res! Jo sempre he treballat molt, molt honradament i m'he guanyat molt bé la vida, i no sé si a Barcelona hi ha ningú que se l'hagi guanyat tan bé amb la música clàssica com jo. I amb el Joan som amics, sempre ho hem sigut».

Fundació de les primeres orquestres juvenils de Barcelona i comarques

Abans d'anar a veure l'Antonio a Barcelona, vam demanar a Josep Maria Manresa, exprofessor de violí de l'Escola de Música de Riudoms i antic alumne del mestre, que ens en fes cinc cèntims. I en va destacar, sobretot, l'entusiasme i la vitalitat que desprenia quan era davant de l'orquestra. Li preguntem pels seus inicis: «No hi havia cap orquestra d'aquestes característiques, a Barcelona! [...] Primer vaig fundar la Gèrminans, després la Gaudeamus, després la Manuel Blancafort i llavors feia una cosa: feia classe a la Garriga, la Piera i aquí a Barcelona, i els ajuntava per fer unes obres a final de curs i per Nadal, i fèiem un concert a cada lloc d'aquests. Fins i tot vam fer un concert al Bartrina, al Fortuny... i al Palau de la Música. [...] A la Gèrminans hi venia gent de tot Catalunya. De Riudoms, també uns quants: el Lluís Marrassé, el fill del fuster; el Marc Torres; el Caparó, fill del Jaume; el Jordi Gimeno; el Marc Vidal. [...] Per a la Gaudeamus vaig trobar unes beques per als nanos de 15.000 pessetes l'any. Això permetia a quinze

nanos vindre a Barcelona: al matí anaven a fer classe amb el professor, després a assajar amb l'orquestra, i vuit o deu veien a escoltar als concerts que feia amb l'orquestra de l'OBC al Palau de la Música. Aquests quinze, tots, són professionals, actualment», ens diu orgullós. Reflexionant, afegeix: «ho vaig fer, va valdre la pena i així ho han demostrat. La labor està feta».

Quan li preguntem per la seva tasca pedagògica, ens diu que està content sobretot de la feina que va fer a Montserrat: «Trenta-cinc anys a Montserrat, eh? Treballant-hi cada setmana. Cada dilluns, que era el

«No hi havia cap orquestra d'aquestes característiques, a Barcelona! [...] Primer vaig fundar la Gèrminans, després la Gaudeamus, després la Manuel Blancafort»

dia de festa a l'orquestra. Quan em vaig jubilar tenia cinquanta alumnes de tot Catalunya. Els tenia perquè m'agradava, m'hi entregava, i treballava bé i econòmicament també els tractava bé. A mi el mestre em tractava molt bé, quan jo passava gana aquí a Barcelona... em cobrava 30 pessetes per classe i hi vaig anar molts anys, i mai m'ho va apujar».

Sardanes que canvien de nom

A part de violinista, professor i director d'orquestra, l'Antonio també

ha compost. Ens diu que només ho ha fet amb caràcter pedagògic, per les seves orquestres, o bé component sardanes, «que es componien soles quan anava a passejar». Però, de fet, li han gravat un disc de sardanes que ens regala molt generosament. Preguntant-li per l'etapa de compositor, ens comenta que l'*Stabat Mater* que es canta a Riudoms per Setmana Santa el va fer ell: «Jo la vaig escriure el dia que em van fer portant de l'estendard de la Sang. Ho vaig fer jo, perquè vaig voler, com a regal al poble. Després a *L'Om* va sortir: "musicalment arreglat pel Tell". No és veritat: però no vaig dir res».

Aquest posat de preferir no dir res, no enemistar-se amb ningú, buscar el propi camí sense posar-se amb la vida dels altres surt a la conversa en altres moments: «El dia que em van fer portant de la Sang –un altre exemple d'humilitat– ho vaig fer jo en lloc del meu pare que era jutge de Pau, i ho vaig fer portant el meu fill i el meu nebot a banda i banda. Res de gent important... A mi m'agrada la gent humil: quan vaig anar a Montserrat, el meu ídol era el germà Pietro, que era sabater, es va cuidar dels escolans, va ser sastre... Era un sant i un exemple d'humilitat».

«També vaig regalar una sardana que es diu *Riudoms*. Vaig anar a l'Ajuntament, me la van agafar i la van posar en un calaix per dormir el somni dels justos. Jo els la vaig donar perquè la fessin tocar! Jo he fet estrenar moltes sardanes. Com? Donant-les a la junta del poble que lloga la cobla. La cobla no pot dir que no. I me n'han estrenat vint-i-cinc, potser. Quan vaig veure que no la tocaven, vaig canviar alguna cosa perquè hi surt l'himne del Beat.... i llavors li vaig posar

L'Antonio de ca la Barbareta al seu estudi, l'11 d'agost de 2015, ensenyant la seva col·lecció de partitures.
Foto: Maria Eugènia Perea Virgili.

Gaudiniana. I la faré estrenar amb aquest altre nom. Subtítol: *Riudoms*». L'Antonio es posa a riure de valent, però li preguntem si guarda rancor al poble, per això. «No, no! No la van tocar, doncs no passa res», diu ràpidament. Però li va canviar el nom, insistim: «si us dedico una sardana, home, feu-la tocar!»

La renúncia a Montecarlo

El dia de Sant Joan de 1972 Antonio agafava un tren per anar a fer oposicions a l'Orquestra Nacional de l'Òpera de Montecarlo. «Les millors oposicions

que vaig fer: vaig anar amb el tren una nit, vaig fer les oposicions, i vaig tornar a la nit. I vaig guanyar una plaça a l'orquestra de Montecarlo. Això va ser a la primavera. A l'estiu vam anar amb la meua dona a veure pisos, a veure com estaven els preus... i uns mesos després aquí van fer oposicions a l'orquestra de l'OBC, on jo ja tocava, per guanyar la plaça de funcionari: i les vaig guanyar. I jo, llavors, és clar, aquí de funcionari... tenia també una plaça de la Caixa de pensions... qualsevol se'n va a Montecarlo, que per a mi era un país d'opereta, amb aquells guàrdies amb aquelles gorretes!» Però a casa guarda ben emmarcat el contracte que li van oferir, com un triomf.

Riudoms després de Riudoms

«Riudoms: les flors, la gent, tenen gust, les dones... s'escombraven els carrers. Sempre recordo la meua mare cantant els *coblets*: cantava, la gent! Però en general la gent té un caràcter... tafaer! Abans quan veníem al poble veíem aquelles persianes que es bellugaven: ens miraven per darrere les persianes, saps? [...] En un poble, són unes quantes persones que el fan anar culturalment si bé moltes vegades ho tenen bastant difícil. També valoro molt el teatre i l'ensenyament, les escoles: el senyor Seró, a Riudoms, que el seu fill va ser farmacèutic, va ser un mestre fabulós que els seus alumnes han sigut tots una gent estupenda. [...] El teatre no s'hauria hagut de deixar perdre. Jo em recordo de l'Antonio Matalasser pare, el Petra i altres... que semblaven filòsofs! I a lo millor eren el barber, l'altre paleta... però parlaven, tu! Amb un to de veu agradable

i educadíssim! Després de la guerra feien teatre, també, però nois sols i noies soles. I quan va ser l'hora de la veritat, o sigui, de fer teatre mixt ho van deixar perdre. Allí al Casal hi hauria d'haver una colla de joves i organitzar-ho. Fan les caramelles, quatre assajos, i prou. Una coral, hi hauria d'haver, una coral bonica! Però això és qüestió de persones: si un ho organitzés, ja està».

L'Antonio Guinjoan es va implicar també en els inicis de l'Escola Municipal de Música de Riudoms, i va vindre a

impartir classes de violí. Li demanem que ens expliqui com va anar. «El MarcTorres, que era a l'ajuntament, em va trucar. Jo li vaig dir que per evitar despeses vindria amb cotxe de línia una tarda a la setmana, i l'últim alumne del dia, que era de Reus, m'acompanyava a Reus a buscar el cotxe de línia per tornar. Això ho devia fer dos o tres anys. Però al final, l'últim curs em vaig estar tot el curs sense cobrar, i em van dir que anés a l'ajuntament, i encara em van quedar a deure un mes. Jo vaig pensar: us el regalo».

Satisfacció i agraïment

«El sentiment de l'agraïment és una virtut que jo tinc. Això sí que m'agradaria que ho poséssiu. A tot arreu on vaig, la gent em tracta bé, em tenen simpatia... potser és la meva actitud, la gent m'estima. I he estat envejat, ho reconec: per la dona amb qui em vaig casar, que era la més maca de Riudoms, per la música... per tot». »

Guinjoan, als seus vuitanta-set anys, toca el violí dues hores diàries.
Foto: Glòria Coll Domingo.

